

væsentlige rekreative interesser, i det omfang, sådanne interesser er berørt.

Det skal fremhæves, at de omfattede organisationer ikke efter disse bestemmelser kan klage med andet formål end at varetage natur- og miljøbeskyttelsesinteresser eller væsentlige rekreative interesser.

Efter nr. 7 vil også berørte myndigheder være klageberettigede. Det kan konkret dreje sig om den kommunalbestyrelse eller det regionsråd, som oprindeligt har truffet afgørelsen om, at der forelå en miljøskade eller en overhængende fare for en miljøskade Herudover vil myndigheder, som er klageberettigede efter miljø- og naturlovgivningen over afgørelsen om, hvorvidt der er en miljøskade eller en overhængende fare for en miljøskade, og hvem der er ansvarlig herfor, tillige være berørte myndigheder og dermed klageberettigede efter bestemmelsen.

Til stk. 2

Det følger af denne bestemmelse, at lokale afdelinger af landsdækkende foreninger og organisationer ikke selvstændigt vil være klageberettigede. Disse lokalafdelinger må således enten rette henvendelse til deres hovedafdeling, som herefter kan indgive klage eller hovedafdelingen vil kunne give lokalafdelingen mandat til at klage på deres vegne. En tilsvarende bestemmelse findes i miljøbeskyttelseslovens § 100, stk. 4.

Til stk. 3

Efter bestemmelsen vil Miljøklagenævnet og Naturklagenævnet kunne kræve, at foreninger eller organisationer, omfattet af stk. 1, nr. 3-6, dokumenterer deres klageberettigelse ved at indsende vedtægter eller på anden måde. Det sikres hermed, at disses berettigelse til at klage kan efterprøves.

Til § 56

Efter den foreslåede bestemmelse vil der være en frist på 12 måneder efter, at en afgørelse er meddelt eller offentligt annonceret, for at anlægge en sag til prøvelse af afgørelsen ved domstolene. Søgsmålsfristen omfatter såvel miljøministerens som klagemyndighedens afgørelser efter loven eller regler udstedt i medfør af loven.

Tilsvarende bestemmelser findes i en række love på miljø- og naturområdet, men søgsmålsfristen er her typisk fastsat til 6 måneder. I den gældende jordforureningslov er der imidlertid fastsat en søgsmålsfrist på 12 måneder ud fra, at der er tale om komplicerede sager, hvor kendskabet til forureningens omfang og omkostninger først foreligger på et tidspunkt, der i tid

ligger noget efter det udstedte påbud. Adressaten for et påbud bliver således først på et sent tidspunkt i stand til at vurdere behovet for domstolsprøvelse.

Det forventes ikke, at sagerne efter miljøskadeloven bliver mindre komplicerede eller nemmere for påbudsadressaterne at overskue end sager efter den gældende jordforureningslov. Der kan således ofte gå en vis periode, førend en skadevolder har et sådant overblik over situationen, at denne kan vurdere, om afgørelsen ønskes prøvet ved domstolene.

I forhold til afgørelser, der berører tredjemandsinteresser, bemærkes, at sådanne interesser ikke er entydige. En nabo til en virksomhed, der har fået et påbud, kan således enten have en interesse i, at påbuddet er endeligt og opfyldes, men kunne modsat også have en interesse i en domstolsprøvelse af, om påbuddet er tilstrækkeligt vidtgående. Der kan også være tilfælde, hvor den, der har modtaget et tålepåbud efter bestemmelsen i lovforslagets § 25 ikke har samme interesser som adressaten for påbuddet om at undersøge, forebygge eller afhjælpe miljøskaden.

Efter en samlet afvejning af de modsatrettede hensyn vurderer Miljøministeriet således, at en søgsmålsfrist på 12 måneder, efter at afgørelsen er meddelt eller offentligt annonceret, vil være passende.

Til kapitel 11

Til § 57

Til stk. 1 og 2

Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning straffes det med bøde at undlade at efterkomme afgørelser efter loven, at undlade at underrette efter § 28, at afgive urigtige eller vildledende oplysninger efter § 28, at undlade at afværge eller forbygge efter § 29 eller at modvirke adgangen til en ejendom, lokalitet eller transportmiddel i strid med § 34.

Afgørelser efter loven omfatter såvel afgørelser adresseret til den ansvarlige for en miljøskade eller en overhængende fare for en miljøskade, f.eks. påbud om gennemførelse af undersøgelser eller afhjælpende foranstaltninger, som afgørelser adresseret til andre f.eks. adressaten for et tålepåbud efter bestemmelsen i lovforslagets § 25. Bestemmelsen vil også kunne anvendes i tilfælde, hvor et påbud om sikkerhedsstillelse efter lovens § 19 ikke efterkommes. Dette gælder dog ikke i tilfælde, hvor den manglende efterkommelse skyldes den ansvarliges økonomiske forhold, dvs. hvis det ikke er muligt for den ansvarlige at stille sikkerhed.